

jöttek Hollandiából, színes bélyeges, hosszúkás borítékok, ott heverték a postán, a feleségem se tudta, hová küldhetné, hiszen nem volt, aki megmondja, merre lakik akkor már K. Mária. Igaz, ami történt, el is vette az ember kedvét a kérdeztétől, az effajta halállal közelbe kerülni aligha jó jel bárkinek, nem volt mit tenni, visszairányították a küldeményeket a feladóhoz,

vissza: Károly Poschner, Hollandia.

Na jó, kint sincsen már olyan meleg, azt mondom, elég a sörből, tudja, fiatalember, én aztán rettenetesen meg tudok éhezni már egy pohárnyitól is, szóval megyek haza ebédelni, éppen itt az ideje.

Megyek, fiatalember, úgys elmondtam már mindent, ami érdekes lehet, hát nem?, megyek.

Zoltán Gábor

FÖLDET VENNI

– Még csak egy pokróca sincs – mondja az asszony. – Biztos vagyok benne.

– Csak ne nagyon integess neki. A végén még átjön. És akkor aztán megtudakolhatjuk, hogy van-e pokróca.

– Ő integetett. Láttad.

– Láttam.

– Én csak visszaintegettem.

– Láttam. Az lesz a vége, hogy átjön.

– Abban se lenne semmi különös. A szomszédok átjárnak egymáshoz.

– Én nem járok át.

– Más szomszédok átjárnak.

– Én nem is vagyok szomszéd – mondja a férfi.

– De! szomszéd vagy – mondja a gyerek.

Alulról látom őket. Hosszúak! Csupa vékony kar, láb, lapos has.

Még a lábujjuk is vékony.

Azt hiszik ezek, meg lehet úszni a zsírt?

Előbb vagy utóbb zsírban fognak feredni, olajban rotyogni, mondd, hogy én mondtam!

– Nem vagyok szomszéd – mondja a férfi.

Férfi?! Ez az alak nem jár meccsre. Nem tudja, mi a különbség házmester és hosszúlépés között. Nem olvas újságot. Se ellenzékit, se kormánypártit. Még csak valami női magazin, olyat se vesz a kezébe.

Nem látni rajta szőrt.

– De vagy – mondja a gyerek. – Mindenki szomszéd.

– Csak én nem.

– De igen.

– De nem.

- De igen! Az vagy.
- Jön.
- Csönd.
- Biztos nem marad soká.
- Felőlem maradhat. Én úgyis mindjárt indulok le a faluba, a vonathoz. Aztán beülünk a barátommal a kocsmába, és kivárjuk... Miért kell, hogy pokróca legyen?
- Mert ahol pokróc van, ott melegség van – mondja az asszony.
- Nálunk van pokróc – mondja a gyerek. – Nálunk mindenhol van pokróc.
- Pokróc, terítő, falvédő, szőnyeg – sorolja az asszony. – Ezek nélkül egyszerűen...
- Szevasztok. Ti vagytok a szomszédok.
- Mi vagyunk – mondja a gyerek. – Szevasz.
- Jó napot – mondja az asszony.
- Szevasz – mondja az idegen.
- Engedje meg, hogy bemutassam a – kezdené a férfi, de az idegen leállítja:
- Tudom. Láttam lenni az útnál, a táblán a neveteket. Én is kitettem a táblámat. – Körülnéz. A kert. A ház. A kilátás. – Te valami művész vagy.
- Hát...
- A férjem énekes.
- Nem ismersz meg?
- Ti már találkoztatok? Az operában? Hol?
- Operában? Az kéne még!
- Bőre barna. Trikója hálós, látni engedi a zsirosan csillogó testet, a fekete szőröket. Mintegy tizenöt évvel idősebbnek tűnik, mint a házigazda. Ujja vastag, körme rövid. Haja kurtára nyírva, ritkás. Arca borostás.
- Nem vár noszogatóra, leül a tornácon.
- Szék nyikordul: a bútordarab nincsen szokva ekkora tömeghez.
- Nekem nemsokára el kell mennem, tudja... – kezdi a férfi, az idegen közbevág:
- Zavarok?
- Épp az, hogy nem – mondja az asszony. Leül ő is.
- Mármost, ha az asszony úgy találja, hogy az idegen nagyon is figyelmesen szemléli őt, azt is tudnia kell, hogy ruhája – olyanfajta, szorosan simuló nadrág, ami egybe van szerkesztve a csizmával, fölül pamuttrikó, semmi egyéb – olyan benyomást kelthet az idegenben, hogy a háziasszonynak egyáltalán nincs ellenére, ha a látogató megjárhatja rajta egy kicsit a szemét.
- Nem érdekel, mit gondol – gondolja az asszony. – Csak bámuljon. Tudja meg, hogy egy nő van a szomszédban. Egy nő, akit minden áldott nap simogatnak, csókolnak és basznak. De nem olyanok, mint ő. – Mosolygásba fog. Rámosolyog a fiára. Rámosolyog a férjére.
- Rámosolyog az idegenre.
- Örülünk, hogy megismerhetjük. Hogy megismerhetünk... Csak közben a házigazdának majd le kell mennie a vonathoz. Egy barátja jön ki hozzánk.
- Csönd.
- Az egyetlen barátja. Régebben ismeri, mint engem.
- Annál is régebben, mint engem? – kérdezi a gyerek.
- Sokkal régebben. Alig voltam idősebb, mint te most, amikor megismertem. Tulajdonképpen ő nevelt.

- Akkor öreg.
- Az. Öreg.
- Azt beszélik, te valami kamionsofőr voltál – mondja az asszony.
- Hol?
- Görögország, Törökország, arabok...
- Hol beszélik?
- Itt. A hegyen.
- Csönd.
- De olyat is hallottam, hogy katona voltál. Hivatásos. Esetleg zsoldos. És most eleged lett, visszavonultál.
- Ezt is a hegyen beszélik...?
- Ezt a faluban.
- Katonai sátrád van – mondja a gyerek.
- Neked meg jó labdád.
- Új.
- Majd focizunk.
- Az nem focira való – mondja a férfi. – A folyóban fogunk vele labdázni.
- Minden labdával lehet focizni.
- Tollással is? – kérdezi a gyerek.
- Azzal is.
- És veszélyes? – érdeklődik az asszony.
- Mi? – kérdezi az idegen. – A foci?
- A... a kamionozás.
- Hát... Vannak dolgok.
- Vagy a katonáskodás.
- Ott is vannak.
- Tőlem labdázhatunk – mondja a gyerek. – Ha akarsz.
- A férfi bort és poharakat tesz az asztalra. Kihúzza a dugót a palackból.
- Sör nincs? – kérdi az idegen, és választ se várva és föl se állva székéből, mert ül-tében is eléri a hűtőt, kinyitja. – Van. Sör és konyak. Én azt fogyasztok. Nyitó?
- Isznak.
- Nem szép tőled, hogy meg se ismeresz – mondja az idegen.
- Tessék? – kérdi a házigazda.
- Nem akarsz megismerni.
- Nem ismerem. – Udvarias, de bizony kelletlen mosoly a házigazda képén. – Sajnálom. Nem.
- Nem?
- Nem.
- A férjemnek rossz az arcmemóriája. Nem kell rá haragudni. Már volt, hogy mindjárt a bemutatkozásnál megmondtam: ha holnap véletlen összefutsz a férjemmel, és ő nem ismer meg, az nem bunkóságból van, csak nem ismer meg. Nem kell rá haragudni... Honnan ismeritek egymást?
- Nem ismerjük egymást – mondja a férfi. Iszik. Apró kortyok, lassú nyelések. Néz le a völgybe, áll, vállát a tornác oszlopának döntve.
- Elmentél Debrecenből. Felénk se néztél.
- Miért mentem volna Debrecenbe?
- Nem szeretem, ha valaki belecsinál a fészkébe.

- A férjem pesti.
 – Az más – mondja az idegen. – Konyak nincs?
 Rázza a fejét a házigazda. Látni a szája húzódásán, hogy örül. Azért örül, mert nem szívesen osztotta volna meg vendégével az égetett szeszes italt.
 – Ha nincs konyak, maradunk a sörnél. Ha pesti, hát pesti. Semmi kifogásom a pestiek ellen. Csak van, amelyik azt hiszi, hogy attól, hogy ő pesti, már okostojás.
 – Nekem volt egyszer egy kalandom egy kamionossal – mondja az asszony. – Görögországban. Nekem meg egy barátnőmnek.
 – Mikor? – kérdezi a férfi.
 – Az még azelőtt volt, hogy megismertelek. Egy barátnőmmel elmentünk Görögországba.
 – Bírom, ahogy beszéltek. „*Miért*”!, azt mondja, „*miért mentem volna Debrecenbe*”. Mindenki úgy mondja, „*mér*”, ti meg szépen „*miért*”. Nagyon bírom.
 – Hm – mondja az asszony.
 – Hm – mondja a házigazda.
 – Hm – mondja a gyerek.
 – Kérsz még egy sört? – kérdezi az asszony. – Mielőtt még önkiszolgál megint – gondolja. És már veszi is elő a palackot.
 – Kinyithatom neked? – kérdezi a gyerek.
 És már nyitja is.
 És tölti.
 – Így kell, figyelj... – mondja az idegen, és megdönti a poharát, hogy a sör annak fala mentén csorogjon alá. – Így nem lesz tele habbal. – Továbbra is a gyerekhez beszél.
 – Volt egy fiú az iskolában. Kis szőke gyerek. Mindig szerepelt az ünnepélyeken. Nagyon ügyes volt.
 – Egy osztályba jártatok? – kérdezi a gyerek.
 – Nem. Ő ás volt, én cés.
 – Én is cés vagyok – mondja a gyerek.
 – Tudom – mondja az idegen. – Vécés.
 – Akkor te is!
 – Én nem.
 – De igen.
 – De nem. – Kinyúl, egy pillanat, elkapja a gyerek csuklóját, kitekeri a karját.
 – Auu. – De még ezt is nevetve. – De igen, igen, igen.
 – Mondtam, hogy nem – dörmögi az idegen, és beletömi a gyerek kezét a szájába.
 – Veri a gyerekeket – gondolja az asszony. – Nem kéne hagyni. – A férjére néz. A férfi most is a völgybe bámul. – A férfiak nem csinálnak nagy ügyet egy kis verekedésből – mondja magának.
 A gyerek élvezettel visongat, küszködik.
 – Mint egy kis ló, amikor betörik – gondolja az asszony.
 – Mint egy kislány – gondolja aztán.
 A férfi szorítása enged. A gyerek elfut, ki a kertbe. – Hülye vécés! – rikoltja. Fölkap egy metszőollót.
 Csattogtatja. Jön.
 – Azt most szépen leteszed – mondja az asszony.
 – Leteszed – mondja az idegen.
 A gyerek engedelmeskedik.

- Majd focizunk – mondja az idegen. – Addig dugulj el, jó? – A férfihoz fordul:
- Azért, hacsak rád nézek, mindig azt a kiskrapekot látom.
- Aha.
- Tudom, hogy szeretitek a mediterrán növényeket. Hoztam nektek néhány ciprust.
- Hoztál nekünk fákat...?
- Hát láttam, hogy szeretitek. Már mikor először erre jártam, megjegyeztem. „A szomszédban mediterrán kert.” Voltam kertészetben, gyümölcsfákért, és megláttam a ciprusokat. Ennyi.
- Hát ez kedves!
- Azért engedje meg, hogy kifizessük!
- Ajándék.
- Nem is tudom... Köszönöm – mondja az asszony. – Köszönjük szépen.
- Majd ha átjöttök, odaadom. Rendes nagy földlabdájuk van, szerintem meg fognak fogni. Majd segíték ásni.
- Ugyan...
- És a túlsó telek? Ott kik vannak?
- Az per tárgya volt. Egy szegény kis ember vette meg, ő nem a Bergeréktől, mint mi, meg, azt hiszem, te is...
- Én a Bergeréktől vettem.
- Mi is. Ő nem. Megvette, elkezdett berendezkedni, fákat vágott, bozótot irtott, plánirozott. Kis nyomorult ember volt. Egy régi Pannónia motorral járt, amikor ráült, olyan volt, mint egy alkatrész. Púpos, törpe. Óreg, ráncos volt az arcoskája. A ruhája is olyan színű volt, mint a motorja: zöldesszürke. A kivágott fákat földarabolta, kerítést csinált, meg egy kis házat. Olyan gyorsan, mint a manók a mesében. Egyfolytában dolgozott. Azt hittük, nincs senkije, illetve, hogy sose volt neki, aztán egyszer átjött hozzánk, megoldódott a nyelve, és elmondta, hogy volt felesége, gyerekei, de sorban mind meghaltak, rémesnél rémesebb betegségekben. Mi azt mondtuk, mikor elment, hogy nem tudnánk elviselni, ha ennyi rossz történne velünk, egyikünk se lenne képes kibírni. Egyfolytában dolgozott. Túl kicsi volt ahhoz, hogy csákányt használhasson, úgyhogy kőműveskalapáccsal törte a sziklát. Itt vulkáni kőzetek vannak, egyszer láttam, teljesen sárga volt a kis ember keze a kénportól. Azt a szerszámot úgy is nevezzük: kapacs. Aztán kiderült, hogy akitől a telket vette, az nem is volt följogosítva vagy fölhatalmazva vagy meghatalmazva, hogy értékesítsen, úgyhogy vissza kellett csinálni mindent. Kihúzkodta a cölöpöket, kiszedte a kerítését, elhordta a kis házacskáját, föltette a bukósisakját, és örökre elköszönt...
- A pénzét visszakapta?
- Nem tudom.
- Sírt – mondja a gyerek.
- Nem láttuk, hogy sír-e – mondja a házigazda. – Már akkor rajta volt a szemüveg. Érted? Rajta volt a szemüveg. Nem láthattad. Nem tudhatod.
- Sírt! Én tudom.
- Nem tudhatod – mondja a házigazda, aztán elfordul.
- A nagylánya agydaganatban halt meg, a kisebbik balesetben – mondja az asszony. Csönd. Isznak. Az idegen a férfit nézi. Az nem néz máshová, csak a völgybe.
- Nem kell még indulnod? – kérdi az asszony. – Nem? Még sose volt nálunk, valakinek mindenképpen le kell menni érte.

– Azt a kiskrapekot egyszer elkaptam a folyosón. Elé álltam. A jobb kezemet az állához tettem, tenyérrel fölfelé, így. A balt a vállára. Először berezelt, aztán látta, hogy nem bántom, megnyugodott. Azt hitte, ez most valami játék. Hogy én játszok vele. És az is odatette a kezét: a balt a vállamra, a jobbat az államhoz. Tenyérrel fölfelé. Én meg beleköptem a tenyerébe. Egész addig gyűjtöttem a nyálam, tele lett a tenyere teljesen. Jót röhögtem. Az meg nem tudta, mit csináljon. Azt mondta, „kurva”. Nem tudta, hogy azt nőkre mondjuk. Én meg azt mondtam rá, hogy buzi.

Aztán egyszer látom, hogy bemegy a klotyóba. Magára csukja az ajtót. Vannak, akik nem tudnak pisálni, ha látja őket valaki, biztos ez is olyan volt. Odaállok az ajtó elé, gyűjtöm a nyálam. Kidugja a kis pofáját, én meg mit csinállok, na mit?

– Leköpted – vágja rá a gyerek.

– Szeretem a vidámságot – mondja az idegen. – Mikor már be van vezetve a szó, hogy *kurva*, egyszer elkapom. „*Te tudtad, hogy az anyád egy kurva?*” – kérdezem tőle. Hallott róla, hogy ilyenkor ütni kell, megüt. „... *mellett ment el a piacon?*” – folytatom ártatlanul. És adok neki egyet, jogos önvédelem.

– Egy fülest? – tudakolja a gyerek.

– Egy gyomrost – mondja az idegen. – Tatarozták az iskolát, kellett segíteni a bútorok mozgatásában. Az egy kis buzgó volt, vitte a sok széket, mindent. Jövök szembe, üres kézzel. Nem tud kitérni. Annyi gógyija persze nincs, hogy letegye a széket és védje magát. Benyúlok a szemetesbe, kiválasztok egy régi iskolatejes izét –

– Poharat – segít az asszony.

– Egy iskolatejes poharat, még volt az alján, besavanyodva. Megszagoltam, hogy elég bűdös-e. Azt szépen fölé tartottam és...

– Leöntötte! – mondja a gyerek.

– Csorgott a málé fején a tej. Csak bámult. Azt látni kellett.

– Férfiak, férfiak – csóválja fejét az asszony. – Azért ezek nekem kicsit durva dolgok.

– A kiskrapek elindult a jó úton. Nem ügybuzgott többet, semmi ünnepély meg egyéb kitűnősködés. Kezdt emberré válni. És kinek köszönhette?

– Neked – mondja a gyerek.

– Nekem – mondja az idegen.

– Neked viszont indulnod kéne – mondja az asszony a házigazdának. – Tessék, itt a tárcád. A napszemüveged. Siessetek.

A férfi – süket talán? – nem mozdul. Senki se akarja bemesélni nekem, hogy egy énekes süket lehet!

Az asszony odamegy, ráadja a napszemüveget. A férfi leül.

– Lemenjek én? – kérdi az asszony. Szünet. – De én még soha nem találkoztam vele. Csak telefonon beszéltünk egyszer-kétszer... A te barátod.

Csönd.

– Fáradt vagy? – kérdi az asszony. Szünet. – Nincs kedved találkozni vele?

Csönd.

– Szegény ember – mondja az asszony. – Megérkezik egy idegen állomásra, és nem várja senki. Ráadásul, úgy tudom, már elég rossz a látása. Igazából majdnem vak. Szegény kis öregember. – Szünet. – Ez is milyen kegyetlen dolog.

– Focizunk? – kérdezi a gyerek.

– Focizhatunk – mondja az idegen. – Ideje mozogni egy kicsit. – Fölkászalódik. A szék megkönnyebbülten nyikordul.

– Beállhatok én is? – kérdezi az asszony.

– Nem – mondja a gyerek.
– Beállhatsz – mondja az idegen. – Ketten egy ellen. Én leszek egyedül. Nem félted a csizmádat?

– Ez olyan, hogy egybe van a nadrággal – mondja az asszony.

– Aha – mondja az idegen. – Nem tudod levenni.

– Le tudom venni, de akkor jön a nadrág is, tudod.

– Időhúzás tizenegyes! – rikoltja a gyerek.

Labdarúgás. Szuszogások, nevetések, káromkodások. Vidámság.

Sajnos, a labda kipukkad. Anya, gyerek a tornácra sandít: a férfi látta-e a labda pusztlását. A gyerek halkán:

– Sír.

– Nem sír – mondja az anya.

– De sír – suttogja a gyerek.

– De nem.

– De igen.

– Nem is láthatod, rajta van a napszemüveg.

– Szar labda volt – mondja az idegen. – Majd én hozok egy rendeset.

– Milyet? – kérdezi a gyerek.

– Bőrt.

Lentről, a kert aljából kopogás. Valaki sétabottal kocogtatja a cserfát.

– Megjött – mondja az asszony. – Itt van a barátod... Hallod? – Szünet. – Rosszul vagy? Ne hülyéskedj. Itt van a barátod! – A gyerekhez fordul: – Menj le, és vezesd föl. Légy szíves. – Szünet. – Mi van?

Az idegen ismét elfoglalja helyét a székben, a szék újfent nyikordul. Otthonos mozdulat: hűtőszekrény, sör. De nem bontja föl az üveget: ez a feladat a gyerekre vár, aki eleget is fog tenni neki. És ezúttal a töltés előírászerű lesz: a gyerek bevészte, hogy ferdén kell tartani a poharat, ha sört önt.

– Örülök, hogy eljött – mondja az asszony. – Foglaljon helyet. Gondolom, előbb-utóbb a férjem is lesz olyan kedves, és üdvözl. De most éppen hallgat. A fiamat már ismeri. Ő pedig az új szomszéd.

– Jó napot.

– Jó napot – mondja a férfi barátja. Szünet. – Korábbi vonattal jöttem.

– Hogy talált ide, hiszen...?

– Egy gyerek. Egy kislány. Ott volt az állomáson. Volt olyan kedves és elkísért, majdnem idáig. – Szünet. – Lassan jöttünk. Mesélt nekem mindenfélét, kökényt szedtünk. Úgy vagyok vele, hogy séta közben szeretek enni. Még a gombákat is megkóstolom. Már amelyiket ismerem. De, ne vegyék szerénytelenségnek, majdnem mindet ismerem. – Szünet. – Mióta nem vesz részt a társalgásban?

– Egy órája – mondja a gyerek.

– Két perce – mondja az idegen. – Az előbb még társalogtunk. Nem igaz?

– Félórája – mondja az asszony.

– Majd körül kell nézmem. Ilyen helyen néha előfordul a szömörccsög. Meglehetősen ritka csemege.

– Csak nézzem körül nyugodtan – mondja az asszony. – Ez nemrég szőlőhegy volt, tudja? Azelőtt meg erdő. Svábok kaptak itt földet, minden család annyit, amennyit meg tudott tisztítani a fáktól, meg amennyit meg tudott művelni. Amikor kivágták az erdőt, akkor derült ki, hogy milyen szép innen a kilátás. De hát a szegény svábok nem

nagyon értek rá nézgelődni, folyton kellett kapálni, ásni. Már a kisgyerekeket is, alighogy járnai tudtak, befogták, bizony. Azok mesélték, akiktől a földet vettük. A Bergerék. Erre jártunk, kirándultunk hármásban, és akkor megláttuk, milyen szép innen a folyó meg a hegyek. Ki volt téve a tábla, hogy eladó. Mi soha addig a percig nem gondoltunk rá, hogy földet vegyünk. A férjem kicsit idegenkedik mindentől, ami állandó. Én megörültem, itt legalább majd nyugodtan együtt lehetünk, barátokat láthatunk vendégül... Akkor éppen volt is véletlenül pénz a háznál, gondoltam, ez befektetésnek se rossz. Beállítottunk a Bergerékhez. A férjem, láttam rajta, akkor már legszívesebben kibújt volna a dologból, de én határozott voltam: földet veszünk, kertészkedni fogunk. A közös munka, a saját kezünkkel megtermelt gyümölcsök, egy izléses kis ház, tudtam, hogy erre van szükségünk.

Es ott volt a kotyogós Berger néni. Aki egyfolytában sírt. Nem lehetett tudni, hogy öt perce vagy évek óta. Csak úgy folyt a könny a szép kék szeméből. Ő mondta, hogy milyen sokat kellett itt gürizniük. Rossz, sziklás volt a talaj. Már a háború előtt eladták a felét. Egy zsidónak. Aki aztán nem került elő a háború után. Ismert okok miatt. A férjem azt mondja, ő néha látja azt az embert, úgy kell érteni: a lelki szemeivel; orvos volt egyébként, de már nem emlékszem, hogy ki mondta, hogy orvos volt. Szóval a férjem szerint még egyszer utoljára feljött a hegyre, negyvennégy nyarán, és ott ült. Annál a kőnél. Feljött ide egyedül, és elüldögélt egy fél napot. Itt persze nem lehet elbújni. Aztán, azt mondja a férjem, visszament Budapestre.

De hát ebből csak annyi biztos, hogy a zsidó nem jött vissza, a sváboknak pedig kellemetlenségeik voltak. A kotyogós Berger néni tizenöt éves lányát elvitték az oroszok és néhány hétig használták. Hogy mire, azt lehet találgatni. Lehet, hogy krumplit pucoltattak vele. De aztán hazaengedték, és egy rendes ember elvette feleségül.

Ezeket a svábokat évekig gyötörték, itt még téeszt se szerveztek, azzal, hogy ezek nem érdemlik meg. A zsidónak eladott föld után meg adót fizettek a Bergerékkel, ugyanúgy, mint a sajátjuk után. Úgyhogy idővel kezdték a magukénak gondolni ezt a darabot is. Csak éppen nem csináltak itt semmit. A vasútnál dolgoztak, nem volt kedvük már a földhöz. A férjem azt mondja, úgy lehetek vele, hogy akármelyik pillanatban kitelephethetik őket, vagy menekülniük kell. Nem érdemes munkát ölni a földbe. Mert az itt marad. Csak néhány gyümölcsfa miatt jártak föl, amikor termés volt, de egyre kevesebb termés volt, mert az erdő lassan visszavette a földet.

Nekünk eladták az egyik darabot, és most nemrég a szomszéd úrnak a másikat. Azt hiszem, nem fogunk kerítést húzni a földjeink közé.

- Nem hát – mondja az idegen.
- Sétálunk egyet? – kérdezi a házigazdát a barátja. De nem kap választ. Micsoda egy házigazda! Hát ezért hív vendéget...?
- Sokat beszéltem. Egész kiszáradt a torkom.
- Igazán érdekes volt – mondja a házigazda barátja. – Köszönöm, hogy elmesélte.
- Igyál egy kicsit – biztatja az asszonyt az idegen. – Még el kéne mesélned a görög kamionost.
- Nem mondtam, hogy görög volt.
- De! mondtad.
- Csak azt mondtam, hogy ott történt: Görögországban.
- Hát akkor meséld el azt a Görögországot!
- Mi ez? Mesedélután? – kérdezi a gyerek.
- Mindenki mesél egyet.

- Akkor én is – mondja a gyerek.
 - És maga is – fordul a házigazda barátjához az asszony.
 - Majd meglátjuk.
 - Meglátjuk, ezt mondta a vak is – nevet az idegen.
- Az asszony iszik. Mégpedig sört. Az jobban oltja a szomjat.
- Ki kezdi? – kérdezi a gyerek.
 - Te – mondja az asszony.

– Akkor én. – A gyerek megköszörüli a torkát, és belekezd. – Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kismadár. Egy papagáj. Szép volt és kedves. Ott szálldosott a szobában, az emberek között. Úgy élt, mint egy igazi családtag. Papa, mama, gyerek, papagáj. Együtt ettek, együtt aludtak. Épp csak hogy egy tányérből nem ettek, mert a kismadár mindenkinek a tányérkájából evett egy kicsit. Tán még ma is boldogan élnének, de a szegény kismadár egy szép napon olyasmit evett, amit nem kellett volna, és örökre elszenderült. „El kell temetni” – mondta a gyerek. „Ki kell dobni” – mondta az anya. – „De minél gyorsabban. Újságpapír, kuka.” „Temessük el a kertben!” – javasolta az apa. Ebben aztán meg is egyeztek volna, de akkor úgy állt a helyzet, hogy hetekig nem jöhettek a kertbe. „Betesszük a mélyhűtőbe” – mondta az apa. „Hát én nem bánom. Nejlonzacskóban” – mondta az anya. – „Intézzétek el.” Nem is lett volna semmi baj, de a téli szünetben mindhárman elutaztak Velencébe, és közben lett egy áramszünet, többnapos, és mire visszajöttek... – és nem tudja befejezni a meséjét, úgy nevet – ...és mire szépen visszajöttek... – a könnyei potyognak – ...és mire a kis család...

- Most te – mondja az asszonynak az idegen. – Te következel.

– Lementünk ketten a barátnőmmel Görögországba. A barátnőm olyan volt, mint egy kis kalács. Fonott kalács. Csupa gömbölyűség és gödröcske. És mindig mosolygott. Neki voltak görög ismerősei, ők szóltak, hogy lehet menni nyárra dolgozni. Szőlő, narancs, kertészet. Volt sok munka, de vidámság is esténként. Tánc! azok a görög táncok... És mindig voltak vendégek, jöttek messze földről, idegenek, utasok, nem kérdezték az ottaniak, hogy ki az és mi járatban van, leülhetett, kapott bort, táncolhatott. Egyszer két magyar kamionos vetődött oda. Mi nem beszélünk előttük magyarul, mulatságos volt hallani a megjegyzéseket, amiket ránk tettek egymás között. Ahogy kialakult, hogy mik a szándékaik. Tetszettünk nekik. Kialakult, hogy melyikük melyikünkkel akar foglalkozni. Bizony, a férfiak, a vidámság! Hagytuk, hogy különválasszanak minket, hagytuk, hogy bevigyenek a szőlőbe. Hogy, hogy nem, előkerültek a pokrócok, amire aztán le is ültünk beszélgetni. De az az igazság, hogy nem sok szó esett... Bámultuk a szőlők fölött a csillagokat. Míg egyszer csak hallom, hogy a barátnőm, a kiskalács kétségbeesetten könyörög, hogy ne. Így meg úgy. Haragudtam rá, mert nekem nem volt semmi bajom, legalábbis addig minden rendben volt, de a sofőröm látta, hogy figyelem a kiskalácsot, és talán félt, hogy valamit csinálni fogok. Lefogott. És akkor a kezembe akadt egy metszőolló. Mindig féltém a metszőollótól. Szörnyű egy szerszám. Simán le lehet vágni valakinek az ujját. Bele is vágtam a pasasba, azt hiszem, mert véres lett a pólóm, reggel ott volt a folt. Nahát volt ordítás, a másik elengedte a kis barátnőmet, odalett a vidámság, elhúztak a kamionosok...

Erről aztán soha nem beszélünk azzal a lánnyal. Meg is szakadt a barátság, ahogy hazajöttünk. Gondoltam, nem is egyszer, hogy tán jobb lett volna, ha nem akad a kezembe az a metszőolló.

Így fejezi be történetét az asszony.

- Most maga – mondja az idegen a házigazda barátjának. – Maga jön.

– Tanulságos, szép történetek voltak az iméntiek – mondja a megszólított. – Nem tudom, vehetem-e magamnak a bátorságot, hogy ezek után mesébe kezdjek...

– Ne kéresse magát!

– Ha kaphatnék egy kis bort...

– Kaphat – mondja az idegen, és tölt.

– Köszönöm. – Iszik. Apró kortyok, ízlelgetés... – Pompás. Vidéken játszódik az én történetem. Egy magyar, vidéki városban. Egy filmet készültünk forgatni ott, nos, igen, akkoriban filmeket készítettem, míg az a vérrög a fejemben, vagy mi, nem korlátozta a képességeimet... Egyébként a vérrög, hála a tudománynak vagy a csodának, kisebb lett azóta, és én, úgy érzem, ismét a régi vagyok. De térjünk vissza abba a bizonyos városba! Gyerekszereplőkre volt szükségünk, végigjártuk az iskolákat. Az igazgatókkal kezdtük. „Melyik tanár örülne, ha tehetséges tanítványai közül esetleg némelyik egy filmben szerepelne?” Aztán a megnevezett tanárnál: „Van-e olyan tanítványa, aki elég jól tanul ahhoz, hogy pár napot vagy hetet hiányozhat filmforgatás miatt?” Azt nem tudakoltuk, melyiket tartják tehetségesnek, mert a mi szempontjaink úgylis mások voltak, mint a pedagógusokéi. Különvonultunk a megnevezett kiskölykökkel. Verset mondtak, játszottak velünk. Aztán mi kiválasztottuk a legígéretesebbeket, és elkértük őket. Na már most az egyik ilyen kislánynál gond volt. „Azt nem kéne.” „Miért?” „Mert megkukult.” „Tessék?” „Az igaz, hogy régebben jól tanult és sokat szerepelt, de egy ideje meg se szólal. Állítólag a hasa fáj. Volt kivizsgáláson, kórházakban, de nem találtak nála semmit. Az egyik belgyógyász azt mondja, pszichológusra tartozik.” „Álljon meg a menet! Az a gyerek nálunk nem kuka. Játszik, énekel, mindent csinál, amit kell.” „Hihetetlen. A belgyógyász szerint a pszichológus talán kiderítheti, hogy mi baja. Alighanem fél valamitől. Az iskolában kellett történni valaminek, azt állítja, de szerintem ez képtelenség. Itt nem bántotta senki, afelől kezeskedem.” „És a szülei?” „Sajnos, már belefáradtak. Sokat vártak tőle, és joggal, az előzmények alapján, aztán csalódnia kellett. Már lemondtak róla.” És úgy is lett, végül lemondtak róla. A fiú, aki se az iskolában, se otthon nem beszélt, a filmben megszólalt, sőt énekelt. Sose kérdeztem, ki bántotta, mi bántotta. Amikor az utolsó kockát is fölvtük, akkor láttam, kezd beleesni megint a némaságba. „Ennek a forgatásnak vége. De van más film is.” Erre se mondott semmit. „Eljössz velem Pestre? Előbb-utóbb lesz másik film. Majd keresünk neked iskolát. Akarod?” Akarta.

Csönd.

És aztán, mintha nem povedált volna eleget, megint az öreg mond valamit:

– Köszönöm a bort. Finom volt, de úgy érzem, most már tovább kell állnom.

Csönd. Nem tartóztatja senki.

Miért is tartóztatná?

– Elkísérsz? – fordul a házigazdához. – Állj föl – mondja halkan. – Idd ki a borod. Rekedt, rossz hangon mondja az:

– Megyek.

Nem fognak hiányozni. Nekem legalábbis biztos nem.

Egyik se.

Tűnjenek el!